

Осінь усміхається...

Євген Гуцало

Осінь усміхається, зітхає,
Золотом стіка додолу клен.
Сутінками року називають
Місяць листопад іще здавен.
Красне літо в вирій відлетіло,
Мов його ніколи й не було,
І вода у річці потемніла,
Ніби чорне ворона крило.
Сойка-непосида метушиться,
Дбає про запаси для зими:
Під коріння, в мох, в опалі листя
Все хова й хова свої корми.
Де озоном в хащах лісу віє,
Де струмить по стовбурах смола,
Вже шишкар сосновий червоніє
І шишкар ялиновий пала.
А калина — у дозрілих гронах,
А калина — вся у снігурах,
Мов окропом бризкає червоним,
Барвами окриленими гра.
Дуб стоїть, як витязь древньоруський
У шоломі — і вартує шлях...
Скоро, скоро перелітні гуси
Нам притягнуть зиму на хвостах.
Вечоріє сонце непривітне,
Опливає воском, як свіча...
Скоро, скоро осінь перелітна
Зиму перелітну постріча...